

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

ธรรมชาติที่เป็นพุทธะแท้

ก่อนจ้งหัน

เราเคยเตือนแต่พระๆ พวกญาติโยมให้รู้เนื้อรู้ตัวนะ เกิดมาเป็นคนอย่าเป็นคนเปล่าๆ เวลาในเมืองไทยเราเป็นชาวพุทธ เลอะเทอะมากที่สุด เราขอพูดเสียวันนี้ละ มันยุ่งไปกับเรื่องกิเลสตัณหา ทุกสิ่งทุกอย่างมองไปๆ มองไปนี่จนมองไม่ได้ ท่านทั้งหลาย ฟังให้ดี เรามองเอาธรรมมองนะ หูหนวกตาบอดไป วันนี้เอาเสียบ้าง รู้ไหมเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ มันเลอะเทอะไปหมดแล้วนะเวลานี้ ขนบประเพณีธรรมเนียนอันดิงามสำหรับชาติไทยเราแทบไม่มีเหลือเลย ที่มันเหลือคืออะไร มีแต่สิ่งเลอะเทอะๆ อะไรมาคว้ามั้ๆ ไม่มีหลักมีเกณฑ์ คือเมืองไทยของเรา ลองไปหาดูซินะ เมืองไหนใหญ่ๆ โตๆ ไปเอามาแข่งเมืองไทยเรา รถไปเอามาแข่งซิ เมืองไหนจะมากยิ่งขึ้นกว่าเมืองไทยเรา คือเมืองฝีบ้า เข้าใจไหม

อู๊ย อะไรมาคว้ามั้ๆ มันสลดสังเวชนะ ธรรมมีอยู่ทำไมไม่พิจารณาบ้าง ธรรมเคยให้ความสงบร่มเย็นแก่โลก อันนี้มันให้ความสงบร่มเย็นอะไร มันติดมันดินมันเอาไฟมาเผาเจ้าของ ติดหนึ่ติดสินพะรุงพะรังเต็มบ้านเต็มเมืองเห็นไหม เอาแต่เรื่องภายนอกมาอวดกัน นี่มันดูหมัดนี้ว่าจ้จริง ๆ นะ มันเลอะเทอะขนาดนั้นนะเมืองไทยเรา มันเป็นอย่างนี้ ถ้าเข้ามาในวัดก็แต่งแบบจ๊กโกจ๊กเก้เข้ามาอวด เรากี่ชี้หน้าเอา มันจะเห็นที่มันนี่นะ ว่าจั้นเลย คือมันหยาบขนาดนั้นก็ต้องเอาหนักๆ ใส่กัน มันไม่ดู กระทั่งมาในวัดในวามันก็ไม่ดูพระเณร มันดูตั้งแต่แบบของมัน แหมเลอะเทอะมากจริงๆ ท่านทั้งหลายจะพิจารณาให้พิจารณาบ้างนะ ใครบ้างพูดในเมืองไทย พูดอย่างนี้มีไหม ธรรมประเภทนี้มีมาสักเท่าไร แล้วท่านไม่เห็นเอามาแสดง เราเอาออกมาแสดงเสียบ้างนะ มาชะมาล้าง มีแต่ของสกปรกโส้มนม ธรรมเป็นของที่สะอาดเลิศสุด ออกมาไม่ได้มันไม่สมควรแก่ธรรม มันสกปรกมากขนาดนั้น เราก็ดึงออกมาๆ

ให้พากันดูหน้าดูหลังบ้างนะ เลอะเทอะมากที่สุดเมืองไทยเรา เมืองฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม เป็นบ้า มันว่าซิงดีซิงเด่น ซิงบ้ามันอะไร ซิงเลว ซิงสัวมซิงถาน ไม่ได้ซิงของดีของดีอะไร ไปที่ไหนเลอะเทอะๆ ออ้ย นำทุเรศ ให้พากันพิจารณาบ้าง ไม่มีใครพูดอย่างนี้ แล้ว

ความเลอะเทอะนี้เต็มบ้านเต็มเมืองเราก็ไม่มีใครพูด เราพูดให้รู้เรื่องเสียบ้าง หลวงตาไม่นานก็จะตายเหมือนกัน เวลายังไม่ตายก็ให้ท่านทั้งหลายฟังเสีย ธรรมพระพุทธรเจ้าเอามาเทศน์เวลานี้ ไม่ได้เอาความเสียหายอะไรมาสอนท่านทั้งหลาย นี่คือนี่ที่จะมาชะล้างสิ่งที่จะทำความเสียหายแก่เรา และเคยทำความเสียหายมามากแล้ว คราวนี้มากที่สุดเมืองไทยเราเป็นบ้ำกันทั้งโลกสงสาร

ศาสนามีไม่มองเลย แม้แต่ผู้อยู่ในศาสนานั้นก็ทำลายศาสนา ไขหัวโล้น ๆ เรายังละตัวสำคัญมากนะ เป็นใหญ่เป็นโตเท่าไรยิ่งทำลายมาก ๆ เลอะเทอะมาก คือกิเลสตัณหามันอยู่ภายใน ใหญ่เข้า ๆ มันใหญ่กิเลส ไม่ได้ใหญ่อรรถใหญ่ธรรมอะไร แล้วก็เลอะเทอะกันไปหมดนะเวลานี้

พระเณรเราก็เหมือนกัน สำหรับวัดนี้เราก็ได้อุตสำหรับพยายามตัดเดือนสั่งสอนเรื่อยมา แต่ที่แนะนำสั่งสอนเหมือนแต่ก่อนไม่ได้สอน สอนพระเราต้องประชุมสอนเฉพาะพระ โยมเข้ามายุ่งไม่ได้ นั่นเห็นไหมท่านสอนพระท่าน เวลาสอนโยมก็เป็นโยมไปเรื่อย ๆ ไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับพระ เวลาสอนพระไม่ให้ใครมายุ่งเลย นั่นเห็นไหมเป็นสัดเป็นส่วนเรื่องขัดเกลากิเลสมันมีหลายประเภท ๆ ระยะนี้เราไม่ได้สอนพระ ให้ตั้งใจปฏิบัติเอาพระกิติ ตั้งหน้าตั้งตามาศึกษาอบรม ให้ได้ของดีของดีไปใช้ อย่าเอาแต่ของเหลวไปใช้

ในวัดเวลานี้เป็นส้วมเป็นถ่านไปหมดแล้วนะ ไม่ว่าจะวัดเขาวัดเราวัดไหน เป็นส้วมเป็นถ่านทั้งนั้น เรื่อยว่าวัดนี้เป็นที่สถิตของศีลของธรรมให้ความร่มเย็น มีแต่ส้วมแต่ถ่านเต็มวัดเต็มวา เพราะความประพฤติของพระที่จิตใจเลวทรามนั่นแหละไม่ใช่อะไร โอ๊ย นำทุเรศจริง ๆ พุดเปิดอกเลยเรา เราเกิดมาในท่ามกลางแห่งความสกปรกนี้มานานสักเท่าไร เราชำระซักฟอกเต็มเม็ดเต็มหน่วย จึงเปิดออกมาเลยทีเดียว ธรรมชาตินี้จำหมดแล้ว ท่านทั้งหลายว่าโกหกหรือ มันจ้ำมาแล้วเพราะการฝึกฝนอบรม ทรมาณอย่างหนักอย่างเบา กิเลสมันหนาเท่าไรซัดกันลง ๆ บางครั้งถึงจะสลบไสลก็มีพิดกันกับกิเลส ผลก็ได้มาเป็นลำดับลำดา จนกระทั่งจ้ำขึ้นมาเลยเที่ยวในหัวใจนี้

เกิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบักก็ไม่เคยเห็นธรรมประเภทนี้ เกิดความสลดสังเวช เรากราบพระพุทธรเจ้าเลย ไม่นอนวันนั้น โห ศาสดาองค์เอกเป็นอย่างนี้เหอ ๆ เป็นอย่างนั้นนะ เอาธรรมอันนี้มาสอนท่านทั้งหลาย ว่าโกหกแล้วเหอเวลานี้ มันเป็นอย่างนี้ ไม่โกหกตั้งแต่กิเลสนั่นเหอ ที่มันตั้มอยู่ตลอดเวลา มันไม่โกหกมันตั้มอยู่ตลอดเวลา คือเปื่อยไปเลย ๆ นี่หรือเป็นของดี ให้พากันพิจารณาบ้าง โหย นำทุเรศจริง ๆ ไปไหนหลับหูหลับตาไป มันดูไม่ได้ ถ้าจะดูมันดูไม่ได้ นั่นละธรรมกับธรรมชาตินี้มันต่างกันยังไงบ้าง

จำเอานะ ที่นี้จะให้พร มันจะมารับพรเราหรือเปล่านั้นไม่รู้ หรือมันจะไปรับแต่ส่วนแต่ถ่าน เราก็มองไม่เห็นนะ เรารู้ว่าให้พรๆ เขาไม่ได้รับพร เขาจะไปรับส่วนรับถ่านของเขา แยกส่วนแยก ถ่านของเขาต่างหาก เราก็มองไม่เห็น ให้สุมสุมสุมทำไปอย่างนั้นแหละนะ

หลังจันทัน

ทางจงกรมเราที่เทศอนกริตไว้นั้น พอฝนตกหยุดแล้วเข้าเดินได้เลย เวลาฝนตกเดิน ไม่ได้ ที่นี้ถ้าหากว่าเรามองเสีย กลางคืนก็มองไม่เห็นอีกแหละ ลำบากนะ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่มองทางจงกรมของเรา กลางคืนมีดึกก็ตามมันมองไม่เห็นถ้าไม่มีอะไรมาฆ้องนะ คือมันเป็นสายขาวๆ สองฟากทาง ตรงกลางเดินสะดวกสบาย ถ้าหากว่ามองเสียมันมองไม่เห็น เพราะฝนจะตกเป็นกาลเป็นเวลา เวลามันตกเราก็มองไม่เห็นจะเป็นอะไร พอมันหยุดแล้วเราก็มองเห็นได้ แต่ที่เราเดินตามปรกติของเราไม่ว่ากลางคืนกลางวันเราเดินได้สะดวกสบาย เฉพาะ กลางคืนที่จะเดิน มันมองเสียมันมองไม่เห็น เราจึงไม่ให้ฆ้องเพื่อความสะดวกตอนกลางคืน

ถึงจะเดือนมืดขนาดไหนก็ตาม ดีเส้นขาวไว้ ทางจงกรมดีเส้นขาวไว้ทางนี้ๆ เราไปมองเส้นขาว ทำให้ทราบได้ชัดว่าตรงกลางคือทางจงกรมมันก็เดินสบาย ทางนี้ขาวทางนี้ขาว เวลากลางคืนถ้าเรามองเสียไม่เห็น อันนี้ก็เป็นที่นิสสัย แปลกอยู่นะ ว่าไปศึกษากับใครก็ไม่ศึกษาละ มันเป็นที่นิสสัย เดินจงกรมกลางคืนเราไม่เคยจุดไฟนะ แต่ไหนแต่ไรมา แม้จะเดินอยู่ในภูเขาก็มองไม่เห็นจุดไฟ กลางคืน ไปหาที่โล่งๆ เอาไว้ตอนกลางคืน ภูเขามันมีที่โล่งที่แจ้ง ที่มีดึกมี กลางคืนออกไปเดินนั้นเสีย

ที่จะให้จุดไฟอย่างพระทั้งหลายเดินไม่ทำเลยเรา มันขัดต่อนิสสัย มันแปลกอยู่นะ อันนี้มันเป็นเอง ถ้าไม่จุดไฟนี้สนิทแนบสบายเลย ถ้าจุดไฟมองดูมันอะไร จึงไม่เคยจุดไฟ เดินจงกรม ตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ก็ไม่เคยจุดไฟ มันเคยอย่างนั้น ในครั้งพุทธกาลท่าน บอกรู้ชัดเจนทางจงกรม เดินจงกรม นั้นเห็นไหม เดินจงกรมนี้ หนึ่ง มีผลได้จากการ เปลี่ยนอิริยาบถ สอง เดินทางไกลได้ ท่านบอกรู้ แล้วสาม ยึดเส้นยึดสาย มันมีส่วนได้ หลักใหญ่ก็คือจิต ท่านภาวนา ท่านมีไว้ในอนิสงส์ของการเดินจงกรม มีไว้บอกไว้หมดเลย

ท่านบอกรู้ได้อย่างละเอียดลอบ บอกเพื่อมรรคเพื่อผล เพื่อความเป็นคนดีคนดี ทั้งนั้นนะ พระพุทธเจ้าสอนแง่ใดมุมใดไม่มีทางเสียหายเลย บอกในแง่ต่างๆ เพื่อเป็นความ ดีๆ อะไรไม่ดีปิดออกๆ สอนวิธีให้ละเอียดลอบมากทีเดียว ในพระไตรปิฎกก็ดูท่านแสดง ไว้ ที่นี้เวลามาปฏิบัติทางด้านจิตใจมันเบิกกว้างออกภายใน มันจะวิ่งถึงกันหมดนะ

ตำรับตำราก็ธรรมดาอันนี้ เพราะพระพุทธเจ้ารู้ธรรมธรรมชาตอันนี้กระจายออกไปสอนโลก เอาออกจากนี้ละ

พระไตรปิฎกเกิดหลัง ๆ พระพุทธเจ้าปรินิพพานดูเหมือนสี่ร้อยปี เราลืมแล้วแหละ ระยะเวลาี่กระมังนะ เราคิดว่าท่านผู้เขี้ยวชาญจะค่อยล่วงไป ๆ แล้วจะไม่มีแบบฉบับเอาไว้ ท่านจึงถอดออกมาเป็นพระไตรปิฎก พระไตรปิฎกแท้คือพระพุทธเจ้า นั่นละออกจริง ๆ อยู่ในนั้นหมด ธรรมอยู่ในนั้น รู้มันกระจำงไปเลย มันเหมือนอะไรเมื่อไรเรื่องใจนี้ เป็นแต่เพียงว่าถูกจอกถูกแหน พวกส้วมพวกถ่านปิดเอาไว้มันไม่เห็น พอเปิดจอกเปิดแหน ออกน้ำมีอยู่แล้ว เหมือนน้ำในบึงในบ่อ ในบึงใหญ่ ๆ จอกแหนปกคลุมหมด น้ำมีขนาดไหนดี ขนาดไหนก็ไม่เห็น เลิศเลอขนาดไหนก็ไม่เห็น มองเห็นแต่จอกแต่แหนปกคลุม

นี่ละเรื่องกิเลสปิดหัวใจสัตว์ เหมือนจอกเหมือนแหน หัวใจสัตว์ นั้นแหละได้แก่ ท่านบใหญ่หรือบึงใหญ่ น้ำอรรถน้ำธรรมเต็มอยู่ในนั้นหมดเลย พอเปิดจอกเปิดแหนออก มองเห็นน้ำ เรียกว่าผู้สำเร็จพระโสดา สกิทาคา นี่ละผู้เห็นชัด เห็นน้ำ ทำไมมันมีดอะไรนัก เปิดไปเปิดมาไปเห็นน้ำที่จอกแหนปกคลุมไว้ เปิดขึ้นมา มาอาบมาดื่ม อ้อ เอาละนะที่นี้ละ ที่นี้เวลาดื่มแล้วถึงจอกแหนจะปกคลุมก็ตาม ผู้นี้จะไม่ถอนเลยความเชื่อว่าน้ำนี้มี น้ำนี้สะอาดสุดยอด นี่ท่านว่าโสดะ กระแสแห่งพระนิพพานพาดพิงถึงแล้ว พอเห็นแล้วก็เอาละ ที่นี้เปิดออกเรื่อย จอกแหนเปิดเรื่อย ๆ กว้างออก ๆ เบิกออกหมดโล่งเลย นั่น น้ำมีแต่เมื่อไร นั่น

เวลานี้กำลังจอกแหนปกคลุมหมด ชาวพุทธของเราชาวไทยของเรานี่จอกแหนปกคลุม ปกคลุมหมดทั้งฆราวาสทั้งพระ ทั้งเขาทั้งเราไม่ยกเว้น ปกคลุมไว้ มันจึงมีแต่อันนี้ แสดงลวดลายอยู่ตลอดเวลา ผลของมันเป็นความรุ่มร้อน เหตุของมันเป็นความติดดิน เหตุอันลึกอีกอันหนึ่งดันออกมาให้ติดให้ดิน มันเป็นชั้น ๆ ออกมา พอติดดินมานี้เป็นผลมาในแง่หนึ่ง ๆ นี่ละจอกแหนมันดันออก ๆ คือกิเลสมันผลักดัน ไม่ได้คิดอยู่ไม่ได้ คือมันผลักดันตลอด อยากคิดอยากปรุงเป็นธรรมชาติของมัน เรียกว่าเป็นอัตโนมัตติ กิเลสเป็นอัตโนมัตติผลักดันสัตว์ทั้งหลายให้ทำงานตามกิเลส เป็นอัตโนมัตติทั่วโลกดินแดน

ไม่ได้คิดอยู่ไม่ได้ อยากคิด อยากรู้ อยากเห็น อยากอะไร มีแต่อันนี้ดันออก ๆ เป็นเรื่องกิเลสทั้งมวล เมื่อยังไม่มีธรรมจะไม่รู้เลยว่าธรรมเป็นยังไง ก็มีแต่เรื่องกิเลสทำงาน ๆ บนหัวใจสัตว์โลก ติดดินไปด้วยอำนาจของกิเลสมันผลักดันดันออกไป ฟังให้ชัดเจนท่านทั้งหลาย หลวงตาบัวไม่นานจะตาย ธรรมประเภทนี้ใครมาพูดให้ท่านทั้งหลายฟัง เราไม่ได้

คุย เป็นจากความจริงนี้แล้วพูดได้ทั้งนั้นวางใจเลย เชื่อไม่เชื่อไม่สำคัญกับใคร ใครจะเอาก็เอา ไม่เอาก็กรรมของสัตว์ก็มีเท่านั้น เพราะเราไม่มีคำว่าได้ว่าเสียจากการสั่งสอนโลก

เราพอทุกอย่างแล้ว เราสอนด้วยความเมตตา จะดูจะด่าอะไรล้วนแต่เป็นเรื่องของธรรมออกทั้งนั้น กิเลสไม่มีตัวจะออกจะว่าไง จะเผ็ดจะร้อนขนาดไหนก็ตาม เราไม่เคยมีกิเลสแฝงขึ้นมาในหัวใจนี้ ตั้งแต่วันมันดับลงไปโดยสิ้นเชิงแล้ว มีแต่ธรรมจำอยู่ในหัวใจตลอดเวลา ท่านทั้งหลายฟังไหม หลอกท่านทั้งหลายหรือเวลานี้ นี่ละธรรมถ้าลงได้ขึ้นเพียงหัวใจดวงเดียวนั้นมันครอบไปหมดเลย ไม่มีอะไรที่จะมีอำนาจเหนือธรรม ที่นี้เราพูดเรื่องธรรมนะ มันอยากคิดอยากปรุงอยากอะไร อยากทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านจึงสอนให้จิตใจสงบด้วยการภาวนา

คือมันร่วนอยู่ตลอดเวลา เหมือนว่าไฟมันแสดงเปลวตลอดเวลา ที่ให้เอาน้ำดับไฟได้แก่ให้ภาวนาบ้างนะ ท่านบอก วิธีภาวนาทำยังไง คือจิตถูกกิเลสผลักดันออกไปๆ ที่นี้เอาธรรมดีเข้า ได้แก่ภาวนา เอาฝึกหัด เช่นอย่างเราได้พุทโธก็เอา แล้วแต่จริตนิสัยของเราชอบธรรมบทใด เอาอันนั้นมาจับ ตรงนี้ละตรงกิเลสมันดันออกมา เอาธรรมอัดเข้าไปนี้ ได้แก่พุทโธๆ ปิดไม่ให้มันออก เอาพุทโธทำงาน ผลงานของธรรมกับผลงานของกิเลสจะต่างกัน กิเลสมันจะฟุ้งๆ อยากคิด อยากเห็น อยากปรุง อยากแต่ง อยากรู้นั่นรู้นี่ตลอดเวลา แล้วกวนใจตลอดเวลา น้ำนี้ก็ฟอง น้ำใสมันก็เป็นฟองกวนตลอดเวลา อันนี้ยังน้ำเป็นนมเป็นโคลนด้วยแล้วมันก็เป็นอันเดียวกันไปหมดเลยกิเลส ใจก็เป็นกิเลส แสดงออกมาก็เป็นกิเลส มันก็เป็นนมเป็นโคลนไปด้วยกัน

ที่นี้เวลาเราภาวนาเราทำจิตของเราให้สงบ ดูตัวเองให้ดีนะ เราทำนี้ทำเพื่อเรา เพราะเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นกับหัวใจของเราทุกคน ที่นี้เราจะระงับดับมันให้รู้เรื่องรู้ราวบ้าง จะเอาคำไหนมามัด เอาพุทโธก็ได้ตามแต่จริตชอบ ที่นี้ช่องทางออกของกิเลสมันฟุ้งๆ เอาพุทโธอัดเข้าไปตรงนี้ไม่ให้มันออก เอาพุทโธทำงานปิดไว้ๆ มันอยากคิดเท่าไรไม่ให้คิด เอาเป็นกับตายลองดู มันเป็นอย่างงี้คิดมาตั้งแต่วันเกิดได้ผลอะไร ที่นี้เราจะบังคับไม่ให้คิดอันนั้น แต่ให้คิดทางธรรม พุทโธ คิดเหมือนกันแต่อารมณ์อันนี้เป็นอารมณ์ของธรรม อารมณ์นั้นเป็นอารมณ์ของกิเลส อารมณ์ของธรรมนี้คิดพุทโธๆ สติติดแน่นแล้วก็ค่อยสงบลงๆ

นี่ที่มันฟุ้งนะ สงบลงๆ พอจิตค่อยสงบลงจะเย็นสบายเบา นั้นผลของธรรมทำงาน พุทโธทำงาน ผลของพุทโธได้แก่ความสงบเย็นภายในใจ พอเย็นแล้วมันจะพอรู้เหตุรู้ผล อ้อขณะก่อนนั้นมันรู้อย่างนั้นๆ ที่นี้ขณะนี้พอเอาพุทโธมาเป็นน้ำดับไฟ จิตใจสงบอย่างนี้ นี่

เริ่มได้สักซิปยานแล้วนะ คราวหลังก็ขยับเข้าอีก หนักเข้าๆ ทีนี้พุทโธแน่นหนาเข้าๆ ความคิดเหล่านั้นอ่อนลงๆ มีแต่พุทโธ สงบเท่าไรยิ่งสบาย อันนั้นคิดเท่าไรยิ่งยุ่ง มันต่างกันนะกิเลสกับธรรม ให้ดูเสียว่ากิเลสเป็นยังไง ธรรมเป็นยังไง

ทีนี้พอพุทโธถึยบเข้าไป อันนี้ยิ่งสงบเย็นลงๆ สุดท้ายจนกระทั่งพุทโธหายเจียบ คือ พุทโธหายเจียบมีแต่ความโล่งภายในใจ พุทโธที่ปิดไว้เปิดแล้วทีนี้มีแต่ธรรมอยู่สบายๆ ต่อไปจิตก็เป็นความสงบ เป็นสมาธิแน่นหนามั่นคงขึ้นด้วยความสงบเย็น ทีนี้ความอยาก คิดแต่ก่อนไม่อยากคิด นั้นเห็นใหม่ คิดแล้วกวนใจ จิตที่มีความสงบแน่วแน่เข้าไปแล้ว ความคิดความปรุงที่อยากคิดอยากปรุงแต่ก่อนดับหมด แล้วอยากคิดขึ้นมาก็ไม่อยากคิด มันกวนใจ สู้สงบแน่วนี้ไม่ได้ ความคิดนี้มันปรุงมันกวนใจ

ทีนี้เวลาจิตเป็นสมาธิ จิตแน่นหนามั่นคงด้วยความสงบเย็นอยู่นี้สบายทั้งวัน ความคิดนี้ไม่อยากคิดไม่อยากปรุง รำคาญ คิดเรื่องอะไรรำคาญทั้งนั้น อยู่อย่างนี้แน่ว มีแต่ความรู้เด่น สง่าอยู่ในภายใน ทั้งวันมันก็สบายอยู่นั้น ไปนั่งอยู่ที่ไหน เดินที่ไหนอยู่ที่ไหน สบายหมด กิเลสไม่กวนอย่างเดียว ธรรมบังคับไว้แล้วสบายหมด อยู่ต้นไม้ภูเขา รมไม้ใบหญ้า อดอิมอะไรไม่สนใจ เหล่านั้นเป็นเพียงเครื่องอาศัย ส่วนหลักใหญ่ที่จิตได้พึ่งพิงจริง ๆ อยู่กับธรรมที่มีความสงบเย็น

เพราะฉะนั้นท่านผู้มีความสงบเย็น หรือมุ่งธรรมมุ่งธรรมมาก ท่านจึงไม่ยุ่งกับอะไร ท่านทำอย่างนี้ตลอด จิตของท่านสว่างเรื่อย ๆ เป็นขั้น ๆ นะนี้ ความสว่างงามของจิต เพราะการบำรุงรักษาจิตด้วยจิตตภาวนา สติตั้งรักษาไว้ด้วยดี นี้เราพูดเฉพาะนักปฏิบัติ เช่นพระปฏิบัติท่านไม่มีงานอะไร ท่านทำงานของท่านโดยเฉพาะ ทั้งวันท่านเอาของท่านอยู่ อย่างนั้นตลอดเวลา ทีนี้จิตมันก็สว่างขึ้นเรื่อย ๆ ง่าย ๆ อยู่ไหนสว่างหมด เย็นสบาย เรื่องภายนอกนี้ไม่เป็นของสำคัญนะ การอยู่การกินการหลับการนอนอะไร ๆ นี้ท่านไม่ได้ถือเป็นเรื่อง อารมณ์ อันนี้เป็นที่รองรับความสุขความสบายท่านไว้เรียบร้อยแล้ว เข้าใจไหม อันนั้นเป็นเพียงอาศัยเฉย ๆ จะอดจะอิมท่านไม่เป็นอารมณ์อะไร ได้อะไรมาฉันนิด ๆ พอ เพียงเหยียวยาร่างกายเท่านั้น ส่วนใจมีธรรมชาติรักษาแล้วคือธรรม บำรุงอยู่ตลอดเวลา เย็น เป็นขั้น ๆ อย่างนี้

จากนี้ไปจิตมีความสว่างงามขึ้นแล้ว ทีนี้เปิดทางด้านปัญญาออก ท่านว่าศีล สมาธิ ปัญญา พอเปิดทางด้านปัญญา ทีนี้เบิกกว้างออกๆ ทีนี้ความรู้ความเห็นของเราที่ว่าดิบดีว่าดี ที่ว่าทั้งวันทั้งคืนอยู่สบายๆ นี้ กลับตรงกันข้ามแล้วนะ ปัญญาที่ออกรู้แจ้งเห็นจริงเป็นลำดับลำดับไป มีความสว่างไสว มีคุณค่าหนักกว่านี้อีก มากกว่านี้อีก ดีไม่ดีย้อนกลับมา

ตำหนิสมาธิ ความเย็นสบายของเจ้าของ อยู่ไหนอยู่ได้สบายๆ โอัย นี่มันนอนตายอยู่เฉยๆ นั้นเห็นไหม เพราะอันนั้นเลิศกว่านี้เข้าไปอีกแล้ว นี่ละที่นี้จะเบิกกว้างออกนะ พอปัญญา ออกเท่าไรมันยิ่งรู้งึ้งเห็นในสิ่งที่ไม่เคยรู้เคยเห็น มันมีอยู่ทั้งหมดในโลกธาตุนี้ เป็นแต่เพียง ว่าจิตนี้ถูกกิเลสปิดเอาไว้มันไม่เห็น

ตั้งที่พระพุทธเจ้าทรง โลกวิทู รู้แจ้งโลก พวกเรามัน โลกวิทู อะไร มีติดบอด มันต่างกัน ที่นี้พออันนี้เปิดออกมันก็เห็น เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ไม่มี มันมีอยู่แล้ว เป็นแต่เพียง ว่าไม่เห็นเฉยๆ พอเปิดออกเท่าไรมันก็เห็นเข้าๆ กว้างออกๆ เรื่อยเลย ที่นี้เรื่องความคิด ความปรุงที่เป็นกิเลสนี้อ่อนตัวลงๆ ความคิดความปรุงทางด้านธรรมะนี้หนาแน่นขึ้นๆ ฆ่า กิเลสไปพร้อมๆ ทางด้านปัญญาฆ่ากิเลสนะ ทางด้านสมาธินี้เหมือนกับหินทับหญ้า ทับ เอาไว้ พอด้านปัญญาเปิดหินออก รากมันอยู่ที่ไหนหญ้านี้ ขุดรากหญ้าออก นั่นที่นี้ปัญญา จ้าออกๆ จ้าออกเรื่อย พอถึงขั้นปัญญาก้าวเดินแล้วที่นี้เอาละนะ พอปัญญาได้ก้าวเดินแล้ว พวกกิเลสทั้งหลายนี้หมอบลงๆ ปัญญาเหยียบแหลกๆ

แต่ก่อนกิเลสเป็นอัตโนมัตติ มันพาคิดพาปรุงพาดั้นพาดัด ที่นี้ธรรมก้าวถึงขั้นปัญญา แล้วนี้ ธรรมเป็นอัตโนมัตติแทนกันแล้ว ธรรมเป็นอัตโนมัตติแก่กิเลสที่นี้ เอ้า กิเลสตัวไหน ออกมาไม่ได้ ธรรมนี้หมุนตัวๆ เป็นอัตโนมัตติ นี่เราไม่เคยเห็นอัตโนมัตติ ขึ้นเวทีพึดกับกิเลส จึงได้เห็น พุดนี้ไม่ได้เอามาจากไหน เราจะไปหาตุคัมภีร์ก็ไม่เห็น ตุคัมภีร์นี้เลย กิเลสอยู่นี้ ธรรมอยู่นี้ พึดกันอยู่ที่นี่ มันรู้ขึ้นมาๆ มันก็จ้าออกๆ ที่นี้กิเลสยิ่งหมอบๆ หมอบเท่าไร สติปัญญายิ่งเฉียบยิ่งแหลมยิ่งรวดเร็ว พอโผล่หน้าพบขาดสะบั้นๆ นี้เรียกว่าธรรมทำงาน ท่านทั้งหลายจำเอา นี่ศาสนาพระพุทธเจ้าสดๆ ร้อนๆ เอามาขึ้นเวทีพึดกับกิเลสเห็น ประจักษ์ตาเราชัดเจนนมากทีเดียว

บางทีจนสำคัญตกว่า หือ ไม่ใช่สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วเหอ เหมือนหนึ่งว่าเป็น พระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมา คือมันหมด เจียบเลย ตัวที่เคยเป็นข้าศึกมาน้อย หมด มีแต่ อำนาจของธรรมจ้าอยู่ เอ้า โผล่ออกมา ตัวไหนโผล่ออกมาขาดสะบั้นไปเลย นี่ละอัตโนมัตติ ของธรรมฆ่ากิเลส ไม่ใช่เราตั้งหน้าตั้งตาจะฆ่าตลอดเวลา เมื่อถึงขั้นอัตโนมัตติแล้ว กิเลส ทำลายสัตว์โลกก็เป็นอัตโนมัตติของมัน ให้ได้รับความทุกข์ความทรมานฉนใจ ธรรมะที่เป็น เครื่องปราบปรามกิเลสก็ฉนนั้นเหมือนกัน ปราบๆ อะไรเกิดขึ้นมาปราบเรื่อยๆ จนกระทั่ง ขาดสะบั้นผางนี้หมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ จ้า หือ ทำไมเป็นอย่างนี้ นั้น

นี่พูดจริง ๆ นะ มันเป็นอย่างนั้น พุดออกมาจากหัวใจนี้ะ จะมาโกหกท่านทั้งหลาย เหอ ยิ่งจวนจะตายๆ เปิดออกๆ เวลานี้ มันจะไม่ได้รู้ได้เห็น จะแบกคัมภีร์อยู่เฉยๆ ไม่

เกิดประโยชน์แบกคัมภีร์ จำมาเฉยๆ เรียนมามากน้อยไม่เกิดประโยชน์ ถ้าไม่นำออกมาปฏิบัติ ต้องปฏิบัติเสียก่อนมันถึงจะรู้จะเห็น นี่ละเรื่องธรรมที่ว่าปณัตตโนมัตติฆ่ากิเลสเป็น อย่างนี้ พอถึงขั้นปัญญา ออกจากปัญญาแล้วเป็นปัญญาอัตโนมัตติ นั่นฟังซิ คำว่าสติปัญญา อัตโนมัตติเป็นเองๆ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เว้นแต่หลับ นอกนั้นไม่มีอะไรเลย มีแต่งานฆ่ากิเลส ตลอดเวลา พอตื่นนอนพับพืดกันแล้วๆ ถึงหลับ บางที่ไม่หลับ กลางคืนนอนกลางคืนทั้ง คืนไม่หลับเลยก็มี คือมันเพลิน นี่ละอัตโนมัตติ คือสติปัญญาฆ่ากิเลสมันเป็นอัตโนมัตติ ถ้า กิเลสหายเจ็บไปน้ำมันก็คู้ยเขี่ย นี่ก็เป็นงานอันหนึ่งเสีย พอเจอกิเลสมันก็พาดกันอีก ก็เป็น งานอันหนึ่งอยู่อย่างนี้ตลอดๆ กลางคืนนอนไม่หลับเลย คือมันหมุนอยู่ตลอดเวลา

เราอนันต์ อันนี้ไม่ลงเวทีนะ นักมวยพืดกันอยู่วงในไม่หยุดไม่ถอย นอนให้หลับมัน ไม่หลับ ลูกขึ้นมาก็เอาอีกๆ สุดท้ายแจ่งๆ อ้าว มันจะตายแล้วนะ กลางวันจะพืดนอนมันก็ ไม่ยอมนอนมันหมุน นี่ละเห็นไหมถึงขั้นปัญญาอัตโนมัตติที่จะพ้นจากกิเลสโดยประการทั้ง ปวง เห็นโทษกิเลสนี้เต็มหัวอกเลย แต่ก่อนไม่เคยเห็น เป็นบ้ากับมันเต็มตัว ทีนี้เวลาเห็น โทษของกิเลสได้เห็นเต็มหัวใจ เห็นคุณค่าของธรรมก็แบบเดียวกัน มันจะอยู่ได้ยังไงมนุษย์ เรา มันต้องติดตลอด พ้นเสียอย่างเดียว ที่ว่าจะถอยนั้นไม่มีเลย คอขาด-ขาดไปเลย มีแต่ จะให้หลุดพ้นๆ เวลาสติปัญญาอัตโนมัตติแล้วนั้น เข้าชั้นมหาสติมหาปัญญายังจำเข้าไป เป็น น้ำซบน้ำซึม ไหลไปเลยซึมไปเลย นี่ละสติปัญญาเป็นขั้นๆ จากการฝึกการทรมานตัวเองนะ

ทีนี้พอถึงขั้นมหาสติมหาปัญญานี้ เหมือนเป็นพระอรหันต์น้อยๆ นะกิเลสเหมือน ไม่มีเลย แต่ทางนี้ก็ซึมหากัน นั่นเห็นไหม กิเลสมันซึมละเอียดย มหาสติมหาปัญญานี้ก็ซึม ตามกัน ล้างกัน ชะกัณล้างกันตลอดๆ จนกระทั่งหมดโดยสิ้นเชิง ทีนี้สติปัญญาที่ว่าปณัตต โนมัตติ ทั้งสติปัญญาอัตโนมัตติ ทั้งมหาสติมหาปัญญาเป็นอัตโนมัตติ จะยุติทันทีเลย อ้าว จะฆ่าอะไรกิเลสก็ตายหมดแล้ว เครื่องมือที่จะฆ่ากิเลสมันก็ปล่อย เหมือนเราการทำงาน ทำอันนี้เสร็จแล้วก็ปล่อยมือ เช่น เราสีไม้ เราฟันไม้ พออันนี้เสร็จแล้วเราก็ปล่อยนี้ๆ พอ เสร็จโดยสิ้นเชิงแล้วก็หมด การก่อสร้างไม่มี กิเลสสิ้นเสร็จแล้วการสร้างอรรธสร้างธรรมไม่ มี

มหาสติมหาปัญญาที่หมุนตัวเป็นเกลียวนั้นมันก็ทราบได้ชัดว่าเป็นมรรคทั้งนั้น เป็น ทางเดินหรือเครื่องมือส่วนละเอียดยๆ ละเอียดยสุดยอดฆ่ากิเลส เมื่อกิเลสขาดสะบั้นลงไป แล้ว เครื่องมือทั้งหลายมีมหาสติมหาปัญญา เป็นสำคัญ ระวังตัวเองไม่ต้องบังคับ มีแต่ ความสวดยผลเท่านั้น จำอยู่ในใจ ทีนี้จะฆ่าอะไร ก็มันชัดแล้วมันหมด ทุกสิ่งทุกอย่างหมด โดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือแล้ว นั่นละท่านว่าสว่างจ้าขึ้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้ พระอรหันต์

ท่านบรรลุลุทธิธรรม อย่างนี้เอง จะไปทูลถามพระพุทธเจ้าอะไร มันเป็นอย่างเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน กิเลสประเภทเดียวกัน ธรรมะประเภทเดียวกัน สังหารแบบเดียวกัน กิเลสขาดสะบั้นไปแบบเดียวกัน บริสุทธิแบบเดียวกัน ไปถามกันหาอะไร

พูดแล้วสาธุทันที พระพุทธเจ้าจะประทับอยู่ข้างหน้าก็ตาม ไม่ทูลถาม นั่นเห็นไหม สนุกปฏิญญโก ผู้ปฏิบัตินั่นแหละจะเป็นผู้รู้เองเห็นเองจากการปฏิบัติของตัวเอง นี่พระพุทธเจ้าประทานให้แล้วอย่างเด็ดขาด ก็เมื่อรู้อย่างนี้แล้วจะไปทูลถามพระพุทธเจ้าทำไม ถ้ายังทูลถามอยู่ธรรมะนี้ก็ยังไม่เด็ดขาดใช่ไหม เมื่อธรรมะเด็ดขาด เรารู้ตามธรรมะแล้วจะถามท่านหาอะไร

พอพูดอย่างนี้เราไม่ลืมนะ ตอนเย็นๆ พ่อแม่ครูจารย์มั่นเทศน์ธรรมะอย่างเด็ดทีเดียว เอาอย่างเปรี๊ยะๆ เลย ที่จะว่าเปรี๊ยะๆ ก็คือว่า มีพระองค์หนึ่งพูดขึ้นมาถึงเรื่องอัฐิของหลวงปู่เสาร์กลายเป็นพระธาตุ ท่านก็ว่า ถ้าอัฐิหลวงปู่เสาร์ไม่กลายเป็นพระธาตุแล้ว พวกเรามันก็เป็นขอนซุงละซี ฟังซินะ หลวงปู่เสาร์คือว่าท่านแน่แล้ว หลวงปู่เสาร์เป็นพระอรหันต์พูดง่าย ๆ แล้วอัฐิกลายเป็นพระธาตุ พระมาแล้วให้ฟังว่าอัฐิหลวงปู่เสาร์เป็นพระธาตุ ท่านก็เลยพูดอย่างนี้ เออ ถ้าอัฐิหลวงปู่เสาร์ไม่เป็นพระธาตุแล้ว พวกเราปฏิบัติมานี้ก็เท่ากับขอนซุงละซี ไม่มีความหมาย ถ้าธรรมยังมีความหมายอยู่ พวกเราปฏิบัติก็จะเป็นไปได้ อย่างนั้น ความหมายว่างั้น

จากนั้นแล้วมีอีกองค์หนึ่งว่า อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุแล้ว ส่วนที่เป็นผุยเป็นผงที่ยังไม่เป็นพระธาตุ มีพระเอาไปตำบดละเอียด แล้วเอาไปทำรูปเหมือนท่าน จำหน่ายขาย ท่านก็เปรี๊ยะขึ้นเลยตรงนี้ สะเทือนใจท่านมาก ท่านก็ เหน่ๆ ขึ้นเลย คือเอาอัฐิของท่านไปทำเป็นพระผงพระอะไรอย่างนี้ขาย ท่านขึ้นแรงนะ เหน่ๆ ขึ้นเลย เหน่ พวกนี้ปฏิบัติแบบไหน มันปฏิบัติแบบหมา ว่าอย่างนั้นนะ หาแกะกระดูก นี่จะปฏิบัติแบบไหน ว่าอย่างนั้นนะ ชี้พระที่นั่งอยู่ตามนั้น เหน่ๆ ขึ้นเลยไล่เปรี๊ยะๆ เพราะเต็มยศแล้ว สุดท้ายพูดแล้วสาธุ ท่านยกมือขึ้นเลย แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ทูลถามท่านหาอะไร ของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน แล้วถามท่านหาอะไร

เราก็ฟังท่านที่ว่าถามท่านหาอะไร เวลามันเป็นขึ้นมานี้ก็เข้าอันเดียวกันเลย ไม่ได้คุย ไม่ได้สวมรอย อ้อ เท่านั้นพอ ทูลถามพระพุทธเจ้าหาอะไร อะไรเป็นพระพุทธเจ้า อินเดียหรือเป็นพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าปรินิพพานอยู่ที่เมืองอินเดียนั้นหรือเป็นพระพุทธเจ้านั้นพระรูปพระโฉมร่างกายของท่าน อยู่ที่ไหนตายได้เผาได้ฝังได้ทั้งนั้น ธรรมชาติที่เป็นพุทธะแท้คืออะไร อันที่ท่านรู้ท่านเห็นจริงๆ นั่นละพุทธะแท้ ศาสตราองค์แท้จริงคืออัน

นั่นเอง เพราะฉะนั้นท่านเป็นในตัวของท่านเต็มยศแล้ว ท่านจึงไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า จะถามท่านหาอะไร ก็อันเดียวกัน อย่างเดียวกัน ความหมายว่าจัน

ตอนท่านพูดเราก็ฟัง ก็เรานั้นยังไม่เป็น เข้าใจไหมล่ะ ทีนี้เวลาปฏิบัติไปมันผางขึ้นมาแบบนี้ อ้อ ทันทึเลย เนะ ลงอันเดียวกัน ไม่สวมรอย ไม่ไ้อไม่อด ก็ของอย่างเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน แล้วจะไปทูลถามหาอะไร พระพุทธเจ้าคืออะไร จะไปทูลถามอะไร เข้าใจไหมล่ะ นี่ละศาสดาองค์เอกอยู่ปัจจุบันจิต ถึงขั้นบริสุทธิ์ล้วนๆ แล้วไม่ต้องทูลถามเลย พระพุทธเจ้ามีที่พระองค์ ในโลกธาตุนี้มีมากขนาดไหน โลกนี้มันสกปรกเราจึงไม่พูด มันไม่เกิดประโยชน์ จะมีแต่โทษอย่างเดียว จำเข้าไปนี้มันรู้กันหมดเลยจะว่าไง นั่นเห็นไหม อย่างว่าแต่พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งเลย มันจำแล้วมันเข้ากันหมด

เทียบเหมือนกับน้ำมหาสมุทร น้ำไหลมาจากคลองต่างๆ ทั้งบนฟ้า ทั้งมาตามพื้นแผ่นดิน มาจากคลองนั้นคลองนี้ พอเข้าถึงมหาสมุทรผางเท่านั้น น้ำทั้งหมดนี้จะลบออกหมดเลยมาจากบนฟ้า จากสถานที่ต่างๆ จะเรียกได้คำเดียวว่าน้ำมหาสมุทร เท่านั้นพอมาจากไหนไม่สำคัญ พอลงนั้นแล้วเรียกน้ำมหาสมุทรหมดเลย อันนี้ท่านผู้บำเพ็ญบารมีทั้งหลาย นับแต่พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ลงมาถึงบรรดาสาวกทั้งหลาย ตลอดสัตว์โลกทั่วๆ ไป นี่เหมือนกับน้ำไหลมาจากที่ต่างๆ คนนี้สร้างบารมีมาแค่นี้ๆ สิ้นเข้ามา ไกลเข้ามา ๗ ไหลมาจากคลองนั้นคลองนี้ ตกมาจากบนฟ้าก็เป็นฝน พอลงแล้วเป็นน้ำมหาสมุทรๆ อันนี้ก็ไหลมาๆ จากคลองต่างๆ

คือผู้สร้างบารมีนั้นละคำว่าไหลมา ไกลเข้ามาๆ พอมาถึงนี้ผิง เป็นมหาสมุทรอันเดียวกันหมด ว่าน้ำคลองนั้นคลองนี้ไม่มีความหมาย บนฟ้าอากาศที่ไหนไม่มีความหมาย เป็นความหมายเต็มตัวอยู่ที่ว่าน้ำมหาสมุทรคำเดียวพอ อันนี้ก็เหมือนกัน ผู้สร้างบารมีมาพอไกลเข้ามาๆ ก็ยังเรียกสายนั้นสายนี้อยู่ พอผางเข้าไปถึงวิมุตติธรรม ตรัสรู้ผิงนี้ นี่แหละมหาวิมุตติมหานิพพาน คืออันนี้เอง ธรรมชาติคืออันนี้เอง ถามใคร เท่านั้นพอ นี่ละที่ว่าถามพระพุทธเจ้าหาอะไร พอจ้อป้อลงไปเป็นมหาสมุทรแล้ว จ้อป้อลงไปเป็นธรรมชาติเหมือนกันหมดแล้ว เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานเหมือนกันหมดแล้ว

เหมือนน้ำในมหาสมุทรนี้ พอน้ำไหลลงไปรวมกัน มีจ้อลงไปเป็นน้ำมหาสมุทรด้วยกันหมดเลย นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นท่านจึงว่าไม่ทูลถาม ทูลถามอะไรมันจ้ออยู่นั้นเหมือนกันหมดแล้ว จะทูลถามหาอะไร นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าสดๆ ร้อนๆ ขึ้นอยู่กับผู้ปฏิบัติตามนะ ถ้าไม่ปฏิบัติแบกคัมภีร์อยู่ก็แบกอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่เกิด

ประโยชน์อะไร ขอให้นำมาปฏิบัติ มากน้อยจะได้ผลเป็นลำดับลำดับไป เว้นแต่จะนอนจม อยู่เฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์ พวกกันจำเอานะว่าจะไม่พูดอะไร วันนี้มันขึ้นเสียเปรียบๆ มัน ขึ้นมาตั้งแต่ต้น ตั้งแต่พวกบ้ำมรวาสญาติโยม ตั้งแต่ก่อนจ้งหันหรือตอนไหนไม่รู้ละ อัน นั้นดูเหมือนยังหิวโหยยังไม่อิ่มยังไม่พอ ขึ้นอีกฟืดอีก นี่พอแล้วยัง ไม่พอเจ้าของก็กำลังจะ ตายแล้วจะว่าไง จำเอานะทุกคน

เวลานี้เรื่องกิเลสนี้หนาแน่นมากทีเดียว จนจะดูไม่ได้นะ พูดจริงๆ แต่ธรรมดูโลกไม่ เหมือนโลกดูธรรม โลกดูธรรม ตำหนักถึงใจ แทะเข้าหัวใจ ชมก็ทะงหัวใจ ตำหนักทะง หัวใจ แต่ธรรมแล้วไม่มีทะงหัวใจ ดูไปเห็นไปเหมือนไม่มี ถ้าเวลาจะพูดนี้ก็ออกเลยทันที พอจบแล้วหายเงียบเลย นั่นละธรรมต่างกับโลกนะ ไม่ได้กระทบกระเทือนจิตใจท่าน เอา ละวันนี้เทศน์เท่านั้นละ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th